

HİKÂYE
DAVUT KAYA

KADIN

Oğluna dua öğretmişti. Duayı öğretmek haddi aşmaktı. Başkalarının gizli dünyalarına girmekti. Bir sırrı orta malı yapmaktı.

Çocuk bir türlü tatlılığı içinde her zaman mırıldıyordu.

“Allahım beni gazadan, beladan, afattan, şeytan şerrinden uzak eyle” duanın serinliği karşısında ürperirdi her zaman. Bu onu çekici bir yalnızlığa itiyordu. Zaten ona da koruyucu kanatlarını açarken içini yaktığı ateşten oğlunu sakındırmak istiyordu. Gözünde hiç çözölmeyecek olan bu muamma çocuğun içinde kurt olarak kalacaktı. Herkesin “ hamı tatlı yetiğı acı olur” dediğı öylece sokağı saldığı yaratıklar, onun yanında kafeste saklanıyor gibi titizlik isterdi. Ama neden? Öyle söyleniyordu o kadar?

Çocuk üzerine yaka silkerek illallah hareketi etmek, aldırmayınca daha da çeneleşmek, alabildiğine dedikodularını etmek, suratını zehmerileştirmek hiç olmuyordu, ansızın böyle geçirdi gönlünden. Kendince doğru olansa oğluna sıcacık yaklaşmak, başını okşamak, analığıyla eğilmekti sonra... Sonra da Dudaklarıyla bir şeye davet. Kafasındaki düşünceler anayı mutlu ederken, çocuk garip şeylerin çekiciliğı, altında eziliyordu. Bu ezişteki tatlılığı bir türlü fark edemiyordu.

Ana oğluna usulca sordu.

Oğluna nasıl dua ediyorsun?

O da:

Allahım beni gazadan, beladan, afattan, şeytan şerrinden uzak eyle. Kadının gözleri parladı. Aradığını bulmuş gibi hali değişti. Derken aya batan bir çehreye büründü. Çocuksa sadece bakıyordu. Kadın şimdi hatırladığında ürktüğü, bir türlü yavaşamadığı dünyaya el uzatıyordu. Sokulsa oğluna usul usul söylese olur muydu? Yine sordu:

Oğlum nasıl dua ediyorsun?

Oğlu da; sessiz kaldı. Düşündü de düşündü. Kalbinde kopan ürpertiye duydu. Dudaklarının beceriksizliğini fark etti. Zaman ona, oğluna ihtar verdirtmeyi istiyordu. Tekrar sordu;

Oğluna nasıl dua ediyorsun?

Bu defada suskunluk.

Oğlum şöyle de; Allahım beni gazadan, beladan, afattan, şeytan şerrinden, kadının şairinden uzak eyle.

Çocuk irkildi. Dua da fazlalaşma hissetti. Şimdi kadından da Allaha sığınacaktı. Yani kadın görünce kaçmalımıydı? Bu kabuğuna çekilmiş dünyasına hiç yer yokmuydu? Anası kadındı. Ona kadından kaçmayı kadın öğütlüyordu.

“Kadına güven olmaz

Kadın yılan gibidir

Değirmen zarardır döner bildirmez

Köpek dosttur ürer bildirmez

Kadın düşmandır güler bildirmez.” Sözlerini duymuştu. Ama kadının şerri neydi?

Kadın güldürür

Kadın ağlatır

Kadın sıcaklığıyla insanı sarar

Kadın bakışları derinleştirir

Kadın insanı sevdalara salar

Kadın karalar çalar

Kadın sever

Kadın bela getirir

Kadın dosttur

Kadın dosttan eder

Kadına güven olmaz

Kadın aldatır

Anası ondan, kadından sakınması istemişti. Anası bunlardan hangilerinden korkuyordu da oğlunu esirgemeye çalışıyordu. Çocuk hala çok şeyi belli belirsiz görüyordu. Birden bilmedikleri çoğaldı. Sorularla sarsıldı. Tekrar etti yeni duayı, gene etti. İçinde bir direnç, kıramadığı bir zincir, ürküttüğü bir şey, duada kadın merhumunu iğrençleştiriyor, nazarında oldukça küçültüyordu.

Doğrusu musibetle nasihat çarpışıyordu.

İnsan bazen bir sızı duyar içinde. Kaybettiğini yoksa kazandığını, hatıranın verdiği önemi dair olduğunu kestiremez. Adeta kabusuna tutulur gibi olur. Dolaşmak ister yalnızlığı özler. Ufka bir arayış içinde bakar. Yaşadığına gamlanır. O sızı büyür içinde kadınlaşır. Yalnız olmanın verdiği durgunluk en çok kadını hatırlatmış. Bu durgunluğu bozan ilk kıpırtının da kadın tarafından çıkartıldığına inanmak istermiş. Bazen de pencere camına yaslanıp dışarda dolaşan, dolaştıkça ta insanın yüreğine kadar hasreti vuran kadınlar yalnız kalan insana hem dert hem devaymış. Onun bunun kadın üzerine konuşmaları sanki kalbini okuyorlar gibi okumuş. Üstelik bunu yaşamak daha başkaymış.

Oğlan içinde büyüttüğü burkuntuyu hep kadınimsı havaya büründürüyordu. Anasını günde bilmem kaç defa gördüğün tavırlarının altında incelikler seziyordu. Demek bütün kadınlarda ortak yanlar vardı. “yok yok nerden çıkarıyorsun bunu” dedi aklından. Hem ana nasıl olurr, anaya karşı kalbinden bir şeyler geçirmek, ne çare kovalamaya çalıştığı hırsız kendisini sapa sağlam tutmuştu. Bu deveyi gütmek gerekiyordu. Birgü kafalarının içindekinin hepsinin yanlış

olduğunu düşünse nasıl olurdu. “delilik” dedi. Ya anayın öğrettiği duaya karşı direnmek? Neyse geç onu... geç.”

Oda da dört duvar arasında ansızın nöbetine tutulduğu bir sırada anası bambaşka haberler iletti. Akrabalarından birisi hastalanmış. Gücenmesin diye kendini göndereceklermiş. Çok uzak değil. İlerde ana yola çıkacak bir arabaya atlayacak şehre varacak ve adresi bulacakmış... eskiyle çok uğraştığını sanar yeniyi nasıl özler. Böyle oldu işte. Giyindi kuşandı. Ana yola çıktı. Vızır vızır geçen arabalar karşısında parasının kime kısmet olacağını kimi görüp tanıyacağını düşünmeye koyuldu. Umutsuzca el kaldırdığı araba duruverdi. Arka kısmına bindiler. İçeri tozlu, benzin kokulu ve sıcaktı. Kendinden küçük çocuk birde kızcağız vardı. Belki ilk defa kadınla burun buruna geliyordu. Önce anasını sonra duayı hatırladı. İki dünya olduğunu birinin anasıyla beraber olduğu, diğerinin onsuz olduğunu içinden geçirdi. Tuhaf davrandığının kendisi de farkındaydı. Kıza baksa da bakmasa da terliyordu artık. Gizli bir kiskacın arasındaymış gibiydi. Yol boyunca öğrendiği sadece arabanın bunların olduğu, ikisinin kardeşliğini ve evlerinin şehirde bulunduğuydu. Adları “N” ile başlıyordu ama neydi. Şehre indiklerinde zaten akşam olmuşken onu eve götürdüler. Oturduğu kalktığı şekilde büzüldüğü belliydi. Anasını babasını evin adamı tanıyormuş. Bazı sorular aldı. Sıkıla sıkıla cevap verdi. Yatağına uzandığı zaman kadınla ilgili belli belirsiz şeyler aklına geldi sonra olgunluğa bürünüverdi.

Sabahleyin herkes işine gitmiş olduğundan adresi bulmaya kızcağız yardımcı oldu. Aradılar buldular. Kız ayrılıyordu. Gönlü rahat etmedi. Sıkıldığını hissetti. Fark edemediği bir şey içinde iyice büyüdü. Kadına dair gizli bir sevimlilik duyar gibiydi. Kadınlara daha birçok yaklaşması oldu. Ustalaştığına inanıyordu.